

Міністерство охорони здоров'я України
Полтавський державний медичний університет

НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ
ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ
У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Матеріали науково-практичної конференції
з міжнародною участю
28 березня 2024 року

ПОЛТАВА – 2024

УДК 378.001.1

Друкується за рішенням
вченої ради ПДМУ
від 07 лютого 2024 р., протокол № 5

Конференція внесена до Переліку проведення наукових конференцій з проблем вищої освіти і науки в системі Міністерства освіти і науки України на 2024 рік.

Редакційна колегія:

- Ждан В.** – ректор, головний редактор;
Дворник В. – перший проректор закладу вищої освіти з науково-педагогічної роботи, заступник головного редактора;
Аветіков Д. – проректор закладу вищої освіти з науково-педагогічної роботи, заступник головного редактора;
Старченко І. – начальник навчального відділу;
Лещенко Т. – зав. кафедри українознавства та гуманітарної підготовки, відповідальний редактор;
Нетудихата О. – методист вищої категорії навчально-методичного відділу забезпечення якості освіти;
Левадна В. – методист першої категорії навчально-методичного відділу забезпечення якості освіти, відповідальний секретар.

«Науково-методичні аспекти підвищення якості підготовки фахівців у медичних закладах вищої освіти», (2024; Полтава).

Матеріали науково-практичної конференції з міжнародною участю «Науково-методичні аспекти підвищення якості підготовки фахівців у медичних закладах вищої освіти», 28 березн. 2024 р. [Текст].– Полтава: ПДМУ, 2024. – 312 с. ISBN 978-617-8231-55-2

У збірнику опубліковані статті, присвячені актуальним питанням підвищення якості вищої освіти з метою підготовки висококваліфікованих, конкурентоспроможних фахівців нового покоління.

За зміст публікацій відповідальність несуть автори.

УДК 378.001.1

студентів закладів вищої освіти. Викладач, педагог чи наставник стає провідником здобувача на шляху опанування ним обраної професії, його роль полягає в допомозі в життєвому самовизначенні, самостійності, розвитку творчого потенціалу, прищеплюванні духовно-моральних і культурних цінностей. Освітній процес – це взаємообумовлена й взаємопов'язана діяльність викладача й студента, які спрямовані на ефективне й результативне досягнення цілей освіти [6].

Отже, для того щоб якісна трансформація (європеїзація) української вищої освіти відбулася, самі колективи закладів мають зрозуміти її цінність. Формування університетської спільноти потребує від кожного її члена насамперед розуміння власної відповідальності – перетворення структури закладу з ієрархічної на гетерархічну, де лідерство виявляється ситуативно, виходячи з потреб, а не виключно з посади. У кожному разі, очікувати, що українські заклади вищої освіти трансформуватимуться в європейські завдяки якимось рішенням або розпорядженням МОН чи НАЗЯВО, – марно [10].

Отже, забезпечення якісної освіти в Україні можливе лише завдяки визначенню напрямів модернізації освітніх систем із урахуванням сучасних світових освітніх трендів. Трансформація освіти відкриває широкі перспективи для підвищення ефективності освітнього процесу, поглиблення професійності науково-педагогічних працівників і набуття ними нових, більш складних компетентностей. Обізнаність освітян у сучасних світових освітніх трендах підвищує їхню мотивацію щодо необхідності професійного розвитку і сприяє підготовці нового покоління висококваліфікованих фахівців.

Список використаної літератури

1. Вікторов В. Г. Регулювання якості освіти як філософсько-освітня проблема : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра філософ. наук : спец. 09.00.10 / В. Г. Вікторов ; Ін-т вищ. освіти АПН України. – К., 2006. – 30 с.
2. Загричук Г. Я. Концептуальні підходи щодо покращення якості підготовки фахівців / Г. Я. Загричук, В. П. Марценюк // Медична освіта. – 2012. – № 4. – С. 44-47.
3. Кульбашна Я. А. Інтернаціоналізація вищої медичної освіти: проблеми і перспективи / Я. А. Кульбашна // Вища освіта України. – 2015. – № 3. – С. 59-64.
4. Кучерак І. В. Цифровізація та її вплив на освітній простір у контексті формування ключових компетентностей / І. В. Кучерак // Теорія і методика професійної освіти. – 2020. – Вип. 22, т. 2. – С. 91-94.
5. Реалії, проблеми й перспективи підготовки магістрів на кафедрі дитячої терапевтичної стоматології з профілактикою стоматологічних захворювань / Л. І. Амосова, О. О. Кулай, О. Ю. Андріянова, Ю. І. Солошенко, О. С. Павленкова // Реалії, проблеми та перспективи вищої медичної освіти: Матеріали навчально-наукової конференції з міжнародною участю 25 березня 2021 р. – Полтава: РВВ Українська медична стоматологічна академія, 2021. – С. 7-8.
6. Роль викладача вищої школи у формуванні свідомості майбутнього лікаря / О. С. Павленкова, Л. Ф. Каськова, Л. І. Амосова, Л. П. Уласевич, В. С. Коваленко // Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії. – 2023. – Т. 23, вип. 2 (82), ч. 2. – С. 104-106.
7. Симуляційне навчання у підготовці майбутніх дитячих лікарів-стоматологів / Л. Ф. Каськова, С. Ч. Новікова, Н. М. Анопрієва, Л. І. Амосова, Н. В. Янко // Вісник проблем біології і медицини. – 2017. – Вип. 2 (136). – С. 212-214.
8. Сучасні тренди розвитку освіти: реалії й перспективи / Л. І. Амосова, О. Ю. Андріянова, Ю. І. Солошенко, Л. П. Уласевич, О. С. Павленкова // Сучасні тренди розвитку медичної освіти: перспективи і здобутки : матеріали навчально-наукової конференції з міжнародною участю, м. Полтава, 24 березня 2022 р. – Полтава : ТОВ «АСМІ», 2022. – С. 9-11.
9. <https://mon.gov.ua/ua/news/opublikovano-strategiyu-rozvitku-vishoyi-osviti-v-ukrayini-na-2022-2032-roki>.
10. https://zn.ua/ukr/EDUCATION/nam-ne-potribna-vivikhnuta-avtonomija.html?fbclid=IwAR02SqS_tRVobNRHhSetrx0E1NNgLSL5zPOE_djKlo2nAgKzGhw0JCR73s.

ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ В УМОВАХ ВИКЛАДАННЯ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВИТИ

Ананьєва М.М.¹, Федорченко В.І.¹, Лобань Г.А.¹, Івахнюк Т.В.^{2,1}

¹ Полтавський державний медичний університет

² Сумський державний університет

Сучасна психологія має здобутки у вивченні міжособистісних і комунікативних навичок, які можна й доцільно впроваджувати на практиці, у взаємодії викладача і студента незалежно від предмета, що викладається. Цей процес потребує обізнаності самого викладача щодо даного питання.

Ключові слова: емоційний інтелект, комунікативні навички, емоційний клімат.

Modern psychology has made gains in studying interpersonal and communication skills, which can and should be implemented in practice in the interaction between a teacher and a student, regardless of the subject being taught. This process requires the teacher's awareness of this issue.

Keywords: Emotional intelligence, communication skills, emotional climate.

Основні принципи компетентностей було сформовано на початку 20 століття в США. Їх розробляли як один із засобів створення якісного продукту підприємствами [10]. Імплементация концепції компетентностей у освіту, зокрема в медичну освіту, відбулася набагато пізніше, наприкінці 20 ст., коли Рада з акредитації післядипломної медичної освіти Європи (ACGME) прийняла 6 компетентностей, важливих для практики медицини. Серед них було названо перш за все компетентності, зосереджені на суто медичних питаннях: медичні знання, системна практика, професіоналізм, догляд за пацієнтами та навчання і вдосконалення на основі практики. Певна новизна була внесена шостою компетентністю – міжособистісні та комунікативні навички [4]. Це формулювання певною мірою

перегукується з поняттями, сформульованими в принципах медичної етики і деонтології, але не тотожне їм. Якщо принципи медичної етики і деонтології визначають основи правил професійної поведінки лікаря у, так би мовити, «стаціонарних» умовах і перш за все в спілкуванні з пацієнтом, то термін «міжособистісні та комунікативні навички» позначає ширше коло питань поведінки лікаря, зокрема етику і деонтологію як невід'ємну частину.

Сучасні медичні освітні програми України намагаються активно використовувати компетентнісний підхід для створення якісного продукту [7; 9]. Але це не завжди пускає глибоке коріння. Можливо, тому, що країна переживає один із найтяжчих періодів у своїй історії – виснажливу війну. Це розставляє акценти у пріоритетному сприйнятті одних сучасних викликів (смертельна небезпека, яка висить над кожним українцем і вже забрала так багато життів) у порівнянні з іншими, які можна відкласти до більш спокійних часів.

В умовах вищої медичної освіти метою стає формування знань і вмінь, які використовуються в конкретній клінічній ситуації й удосконалюються впродовж усього життя. Продуктом мають бути якісне медичне обслуговування, інтеграція знань у професію, здатність працювати в команді. Поняття про міжособистісні й комунікативні навички (компетентності) тісно пов'язане з поняттям «емоційний інтелект». За визначенням, емоційний інтелект – це і здатність розуміти, усвідомлювати й управляти власними емоціями, мотивацією, думками і поведінкою та регулювати свій емоційний стан, і вміння управляти емоційним станом інших людей, здатність до співпереживання й управління процесом розвитку сильних сторін інших людей.

Гостру потребу в удосконаленні емоційного інтелекту викладачі вищої школи відчули в умовах пандемії COVID-19 і тимчасовому переході медичних ЗВО на змішану й онлайн-форму навчання, коли збереження продуктивного взаємозв'язку між викладачем і здобувачем освіти стало ще більш актуальним і потребувало потужніших зусиль для досягнення бажаних результатів компетентності [5; 8]. Ще більшої ваги необхідність формування й розвитку емоційного інтелекту набуває на тлі широкомасштабного вторгнення росії в Україну від лютого 2022 року і понині. Ця компетентність може дозволити викладачеві закладу вищої освіти підвищити ефективність, керуючи собою і застосовуючи гнучкі інструменти викладання й навчання. З іншого боку, майбутні лікарі можуть навчитися мотивації та готовності віддатися досягненню мети у своїй професійній діяльності, використовуючи практичні приклади поведінки, які демонструють їм викладачі [3].

Під час обговорення теми заняття або лекції викладачі мають керувати емоційним кліматом і зробити так, щоб здобувачі освіти усвідомили свої здібності й потенціал, могли впоратися з різними професійними й життєвими викликами.

Із точки зору концепції емоційного інтелекту, для викладача важливо створити баланс між лідерством і розумінням відданості своїй професії. Здобувач вищої медичної освіти не має сприйматися викладачем як учень, а як особистість і людина. Викладач має підтримувати його зусилля, мотиви, визнати сильні та слабкі сторони [2]. Своєю чергою, неприпустимі приниження, ігнорування й образи. Крім того, необхідно підтримувати баланс між керівництвом і розумінням турботи. Важливими для викладача закладу вищої освіти є здатність контролювати власну психоемоційну стабільність, вміння встановлювати межі, бути впевненим у собі, уміти реально оцінювати свої можливості в спілкуванні й вирішенні конфліктних ситуацій зі здобувачами освіти. Якщо викладач є одночасно досвідченим і автентичним у своєму викладанні й має довірливі стосунки зі своїми студентами, це допоможе студентам-медикам у сприйнятті навчальної інформації будь-якої складності.

У перші дні війни, шоковані діями країни-агресора, студенти були розгублені та не могли зосередитися на навчанні. Ураховуючи дуже високий рівень стресу, залучення здобувачів освіти для допомоги в госпіталях і волонтерської діяльності, зосередженість на навчальному процесі мала бути очікувано низькою [6]. У такий період вагомих внесок у формування самосвідомості молоді людини мав зробити викладач із настільки високим рівнем емоційного інтелекту, який дозволив би йому відігравати важливу роль наставника й лідера [1].

У першу чергу, викладач може впливати на емоційний стан студентів. Тобто щиро говорити про надзвичайну важливість професії, яку вони здобувають. І якщо здобувач освіти в період воєнної нестабільності прагне допомогти своїй країні, то викладач має довести меседж, що для студента 1-2 курсу найважливішою допомогою країні та суспільству є якісне навчання як основа формування спеціаліста високого рівня. Викладач має спрямовувати емоції студента в позитивному напрямі для покращення мотивації та продуктивності. На кожному занятті варто запитувати про стан і почуття кожного студента, проявляти співпереживання і не боятися бути людиною. Позитивні емоції, які передаються посмішкою, мовою рухів, тембром голосу, можуть виправити ситуацію і спрямувати навчальний процес у конструктивне русло.

До того ж, викладач має стежити за своїм емоційним станом, тому що молоді люди (студенти) дуже чутливі до штучних емоцій. Відсутність щирості помічається дуже гостро. Так викладач втрачає довіру і, як наслідок, емоційний стан у групі знижується, а з ним знижується і продуктивність навчального процесу.

З давніх часів у лікарських і викладацьких колах відома така думка, що гарний лікар – це той, від одного спілкування з яким пацієнту вже стає краще. І це теза на всі часи. Такі чудодійні лікарі, безумовно, є особистостями, обдарованими емоційним інтелектом, або такими, що свідомо розвинули його як рису характеру.

Висновки

1. Емоційний інтелект належить до найважливіших базисних складових, покладених в основу компетентнісного підходу до навчання здобувача вищої медичної освіти. Він закладає основу для максимально ефективного формування і застосування на практиці інших компетентностей.

2. Здатність розуміти свої емоції, бути здатним керувати емоціями своїми й інших людей необхідна та актуальна в роботі лікаря.

3. Знижений рівень емоційного інтелекту або його відсутність призводить до емоційного вигорання спеціаліста і, зрештою, до звинувачень у відсутності співчуття й людяності.

Список використаної літератури

1. Гоулман Д., Бояціс Р., Маккі Е. Емоційний інтелект лідера. К., 2020. 288 с.
2. Лобань Г., Зачепило С., Коваленко Н., Ганчо О., Комишан І. Формування здорового способу життя студентів як запорука суспільного та економічного розвитку держави. Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник української медичної стоматологічної академії. 2015. №2(50). С. 30-32.
3. Goleman D. Emotionale Intelligenz. München: Aufl. DTV. 2008. 20 p.

4. Batalden P., Leach D., Swing S., Dreyfus H., Dreyfus S. Health affairs. 2002. V. 21. N. 5. P. 103-111.
5. Fedorchenko V., Polanska V., Zachepylo S., Bobrova N., Loban G. Analysis of microbiology online teaching in quarantine conditions. Eastern Ukrainian Medical Journal. 2021. N 9(1). P. 107-114.
6. Gancho O., Fedorchenko V., Tkachenko O., Bublil T., Moshel T. Peculiarities of Poltava State Medical University students stress resistance. Eastern Ukrainian Medical Journal. 2022. N 10 (2). P. 165-172.
7. Prihatiningsih P, Savitri T., Nurokhmanti H., Baujea G. What changes in implementing competency-based medical education in Indonesia: a qualitative study. Journal Pendidikan Kedokteran Indonesia: The Indonesian Journal of Medical Education. 2021. V.10. N 1.P. 12-26.
8. Rotthoff T., Kadmon M., Harendza S. It does not have to be either or! Assessing competence in medicine should be a continuum between an analytic and a holistic approach. Advances in Health Sciences Education. 2021. V. 26. N 5. P.1659-1673.
9. Competence-based teaching and learning in the outpatient clinic: development of a clinical elective in ambulatory medicine: GMS J Med Educ. 2019; 36(4): Doc36: веб-сайт. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6737268/> (дата звернення: 27.10.2023).
10. What Is Competency-Based Medical Education?: NEJM Knowledge+ веб-сайт. URL: <https://knowledgeplus.nejm.org/blog/what-is-competency-based-medical-education/> (дата звернення: 27.10.2023).

ОЦІНКА ЗНАТЬ ЯК АСПЕКТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ-СТОМАТОЛОГІВ

**Андріянова О.Ю., Каськова Л.Ф., Яценко П.І., Янко Н.В., Уласевич Л.П., Моргун Н.А.,
Павленкова О.С.**

Полтавський державний медичний університет

Стаття висвітлює застосування тестових форм контролю знань здобувачів освіти як спосіб підвищення якості опанування навчального матеріалу з дисципліни.

Ключові слова: якість освіти, тестування, оцінювання знань, здобувачі освіти.

The article is devoted to the application of test forms of knowledge control of education seekers, as a way to improve the quality of mastering the educational material in the discipline.

Keywords: quality of education, testing, knowledge assessment, education seekers.

В умовах модернізації вищої професійної освіти особливу увагу привертає підвищення якості підготовки фахівців. Стрімкий темп життя, потік інформації, що постійно збільшується, наукові досягнення, які невпинно розвиваються, постійно підвищують вимоги до якості підготовки фахівців у закладах вищої освіти (ЗВО).

Поняття якості освіти комплексне і багатоаспектне. Найважливішою складовою всієї системи якості освіти визнано якість підготовки випускників ЗВО як результату освітньої діяльності.

Реалізація нових моделей освітнього процесу націлена на досягнення сучасної якісної освіти й високу мотивацію здобувачів освіти, характеризується високою гнучкістю й індивідуалізацією, посиленням ролі практики, самостійної роботи, упровадженням технологічних систем для підтримки навчальної діяльності студентів і викладачів, включаючи автоматизовану систему оцінки знань [1].

Однією з основних умов міцних і глибоких знань, стійких умінь і навичок є постійний і цілеспрямований контроль діяльності здобувачів освіти, у процесі якого вони привчаються працювати систематично, а це вже виробляє звичку вдосконалюватись і вчитися далі, сприяє вихованню дисциплінованості.

У зв'язку з цим ключовою проблемою стає оцінка якості підготовки спеціалістів упродовж усього періоду навчання.

Питання контролю й оцінювання знань завжди стояли перед педагогічною наукою. Нині ця проблема не втрачає своєї актуальності та спрямована на модернізацію освіти, покликана забезпечити підвищення її якості в цілому, зокрема добірності підготовки фахівців.

Контроль визначається як система науково обґрунтованої перевірки результатів навчання, яка полягає у виявленні, вимірюванні й оцінюванні знань, умінь, навичок і встановленні різниці між реальним і запланованим рівнем засвоєння навчальної програми. Мета контролю – оцінка якості знань і отримання інформації щодо прогнозування й коригування подальшого розвитку процесу навчання [2;3].

Методи контролю – це способи, що забезпечують зворотний зв'язок у цьому процесі з метою отримання даних про успішність навчання, ефективність навчального процесу. Найбільш точно і якісно оцінювати знання дозволяє різноманітність видів і форм контролю. Сучасна дидактика виділяє методи усного, письмового, практичного контролю і тестування. Під час проведення контролю показник якості знань – це успішність, яка визначається з урахуванням оцінок, отриманих здобувачами освіти під час опанування навчальних предметів. Оцінка є кількісною мірою знань. Як інноваційні системи оцінювання в освітніх установах використовують тестування, модульну й рейтингову системи оцінки якості знань, моніторинг якості. Тестування має особливе значення серед усіх теперішніх методів оцінки і дослідження якості освіти.

Система оцінювання знань – це система оцінювання якості засвоєння освітніх програм здобувачами освіти і водночас найважливіший елемент освітнього процесу. Результати поточного і проміжного контролю знань студента є показником якості його навчальної роботи. Тестування як один із видів перевірки обізнаності здобувача освіти з теми може бути проведено за допомогою комп'ютера або у вигляді письмової роботи. Різні види тестування є складовою контролю знань під час опанування освітнього компонента.

Тестування можна використовувати не тільки для вимірювання й оцінки різних параметрів знань, а й для оцінки професійних якостей, здібностей, типу мислення, пріоритетів, цінностей та ін. Багато переваг використання тестування в оцінці якості освіти ще недостатньо усвідомлені.

Зміст

ДІЯЛЬНІСТЬ ПОЛТАВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ <i>Ждан В.М., Дворник В.М., Аветіков Д.С., Бєляєва О.М.</i>	3
МІСЦЕ ПАТОФІЗІОЛОГІЇ В ПІДГОТОВЦІ БОЙОВОГО МЕДИКА <i>Акімов О.Є., Соловійова Н.В., Міщенко А.В., Назаренко С.М., Костенко В.О.</i>	5
ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РЕОРГАНІЗАЦІЇ ПАТОФІЗІОЛОГІЇ ЯК НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО ЧАСУ <i>Акімов О.Є., Соловійова Н.В., Міщенко А.В., Назаренко С.М., Костенко В.О.</i>	7
ОСНОВНІ АСПЕКТИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ <i>Амосова Л. І., Каськова Л. Ф., Павленкова О. С., Андріянова О. Ю., Уласевич Л. П., Янко Н. В., Ващенко І. Ю.</i>	8
ЕМОЦІЙНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ В УМОВАХ ВИКЛАДАННЯ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Ананьєва М.М., Федорченко В.І., Лобань Г.А., Івахнюк Т.В.</i>	10
ОЦІНКА ЗНАТЬ ЯК АСПЕКТ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ-СТОМАТОЛОГІВ <i>Андріянова О.Ю., Каськова Л.Ф., Яценко П.І., Янко Н.В., Уласевич Л.П., Моргул Н.А., Павленкова О.С.</i>	12
РОЛЬ ВІДПРАЦЮВАННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК І ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ У РОЗВИТКУ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ <i>Баштан В.П., Чорнобай А.В., Васько Л.М., Марченко В.Ю., Нестуля К.І., Муковоз О.Є., Гагал О.В., Воронова Л.Д.</i>	14
РОЛЬ СТУДЕНТСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ З НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГІЯ» У ПІДВИЩЕННІ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ЛІКАРЯ <i>Безега М.І., Зачепило С.В., Безшапочний С.Б., Гасюк Ю.А.</i>	15
СУЧАСНИЙ ПІДХІД ДО ОПАНУВАННЯ КЛІНІЧНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГІЯ» УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ <i>Безега М.І., Лобурець А.В., Лобурець В.В., Соннік Н.Б., Подовжній О.Г., Безшапочний С.Б.</i>	17
ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ ПРИ ВИКЛАДАННІ ОТОРИНОЛАРИНГОЛОГІЇ <i>Безега М.І., Соннік Н.Б., Лобурець В.В., Лобурець А.В.</i>	19
АКТИВНІ ФОРМИ ВИКЛАДАННЯ В ПІДГОТОВЦІ ЗДОБУВАЧІВ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Безега О.В., Ємченко Я.О., Васильєва К.В., Попова І.Б., Нестуля К.І.</i>	20
АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Безкоровайна І.М., Воскресенська Л.К., Олефір І.С.</i>	22
ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ НАВИКІВ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я В ЗАОЧНО-ДИСТАНЦІЙНІЙ ФОРМІ НАВЧАННЯ <i>Бєлікова І.В., Голованова І.А., Ляхова Н.О., Радченко Н.Р., Хорош М.В., Краснова О.І.</i>	23
МОЖЛИВОСТІ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ І ЙОГО ВПЛИВ НА ПРОФЕСІЙНЕ СТАНОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ <i>Бичко М.В.</i>	25
ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ КЛІНІЧНОЇ АНАТОМІЇ ТА ОПЕРАТИВНОЇ ХІРУРГІЇ: НАБУТИЙ ДОСВІД КРИЗЬ ПРИЗМУ ЧАСУ <i>Білаш С.М., Коптев М.М., Проніна О.М., Пирог-Заказникова А.В., Олійніченко Я.О., Кононов Б.С., Донченко С.В., Олексієнко В.В.</i>	29
НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКА РОБОТА СТУДЕНТІВ НА КАФЕДРІ ОРТОДОНТІЇ: ПЕРСОНІФІКОВАНИЙ ПІДХІД <i>Білоус А. М., Смаглюк Л. В., Куліш Н. В., Ляховська А. В.</i>	31
ВПЛИВ ПСИХОЛОГІЧНИХ АСПЕКТІВ І ЯКОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ НА МОТИВАЦІЮ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ <i>Боброва Н.О., Коваленко Н.П., Федорченко В.І., Ганчо О.В., Поспєлова Г.Д.</i>	33
АСПЕКТИ ПЛАНУВАННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЗАЛЕЖНО ВІД ВІКУ СТУДЕНТІВ <i>Бойко І.В., Гаєрильєв В.М., Іваницька О.С., Буханченко О.П., Яценко П.І.</i>	35
СТУДЕНТОЦЕНТРОВАНЕ ПЕРСОНІФІКОВАНЕ НАВЧАННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Борзих О.А., Лавренко А.В., Дігтяр Н.І., Герасименко Н.Д., Бєлан О.В., Авраменко Я.М., Мормоль І.А., Білько В.В., Кайдашев І.П.</i>	36
НОВИЙ РІВЕНЬ НАВЧАННЯ В МЕДИЧНИХ ВИШАХ УКРАЇНИ <i>Браїлко Н.М., Ткаченко І.М., Водоріз Я.Ю., Назаренко З.Ю., Ляшенко Л.І.</i>	39